

Sepatoe Roesak ,

Het blad van 2-6 RI , april 2007
Website [http:// www.sepatoeroesak.nl](http://www.sepatoeroesak.nl)

Alweer een nieuwe sepatoe voor en mede door u samengesteld..
U kunt ten alle tijden nieuwe kopijberichten en dergelijke insturen naar het secretariaat.
Namens het bestuur een heel mooie zomerperiode toegewenst.

Inhoud:

Nieuwsberichten en oproepen bestuur.	Blz 1
Beknopt overzicht 1-6 en 2-6 RI.	Blz 2
De Gennepse Brug – door Jan Wijers	Blz 4
Het verhaal van Huib Lankhuizen deel 3	Blz 6
Monument van verdraagzaamheid	blz 14
Vliegtocht Semarang – jan wijers	Blz 17
Ze sterven uit.....	Blz 19
In memoriam	Blz 20
Jubilea	Blz 21
Uitnodiging reunie	Blz 22
Inschrijfformulier	Blz 23
Bus	Blz 24

De bijdragen van de BankGiroloterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteanzorg mogelijk”

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr. .Marianne Lankhuizen. Secretaresse,
Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.
Telefoon :010-4386745 of 06-25278220 E-mail m.lankhuizen@chello.nl
Adreswijzigingen, jubilea, overleden en telefonisch contact
Website www.sepatoeroesak.nl

Dhr.Wim Veldman, 1^e penningmeester,
M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel
telefoon: 073-5477087 E-mail: wjj.veldman@hccnet.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils, 2^e penningmeester
Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven
telefoon 0165-502134 E-mail: adenine@hetnet.nl

Dhr G van Gils, Leistraat 11, 4818 NA Breda
Telefoon 076-5874252 E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

De heer J.H.P.Cats, Eikstraat 11, 4621 JL Bergen op Zoom
Telefoon 0164-242365 e-mail: cats.jo@home.nl
Tijdelijk niet beschikbaar door opname verzorgingshuis.

Voor betalingen en donaties

Rabobank rekeningnr. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI
Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel

De bijdragen van de BankGiroloterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteanzorg mogelijk”

**Onze activiteiten , worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij.
Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.**

Berichten en mededelingen:

Reünie en loterij.

Ook deze reünie, 10 mei a.s. willen wij weer een loterij gaan houden. .
Wij vragen u dan ook om ook dit jaar weer iets mee te brengen als een prijsje voor de loterij. Het komt de kas van 2-6 RI weer ten goede!
Wij hopen ook dit keer weer een geslaagde loterij te kunnen draaien.

Aansluitend op deze oproep wil het bestuur benadrukken dat de loterij en giften van grote invloed zijn op de kas van 2-6RI.. Van deze gelden is het mogelijk dat wij twee maal per jaar u het boekje sepatoe roesak kunnen aanbieden. De kosten voor het drukken en verzenden van het boekje zijn aanzienlijk hoog. (ca .400,- euro per keer) Alleen door de inkomsten van loterij en giften is het mogelijk om het boekje te laten verschijnen zoals u altijd gewend bent.

Gebleken is dat bij verscheidene onderdelen per jaar een lidmaatschap betaald dient te worden. 2-6 RI heeft dit nimmer gedaan, daar wij op giften, donaties e.d. draaien. Wij hopen dus van ganser harte dat u weer met groot enthousiasme wilt meedoen aan de loterij zodat u ons boekje twee maal per jaar kan blijven ontvangen. .

Oproep voor de oudheidkamer Limburgse Jagers,

Mevrouw Lankhuizen,

Aangezien de Regimentscommandant op 10 mei in Uruzgan verblijft. zal de stichting of door de commissaris en/of door mij worden vertegenwoordigd op uw reünie .

Graag wil ik U verzoeken of U de reünisten wilt vragen mochten zij artikelen of documenten hebben die mogelijk het beeld van het bataljon kunnen invullen voor de Regimentsverzameling of dat zij deze mogelijk op de reünie kunnen meebrengen indien zij deze zouden willen schenken aan de verzameling. Dit omdat wij willen vermijden dat deze artikelen of worden weggegooid of in de handel terecht komen. Ik hoop dat U dat ook onderschrijven kunt.

Verder kunnen de sobats contact opnemen met de Historische Verzameling

op alle dinsdagen vanaf 10.00 u op tel: 0495-462940 of zaken die men wil schenken sturen aan de Historische Verzameling Regiment Limburgse Jagers, Postbus 976 , 6000 AZ Weert. Ook kan men zaken meenemen naar de reünie waar onze vertegenwoordiger deze zaken kan aannemen. In dat geval verzoeken we de documenten enz in een envelop met naam en adres te doen om de registratie mogelijk te maken.

Mocht U nog vragen hebben of hulp vernemen wij als Stichting dat graag en zullen ons best doen U in de organisatie bij te staan waar nodig.

Met vriendelijke groet

N Vroom voorzitter Stichting Limburgse Jagers.

Beknopt overzicht van I en II -6 RI 1944-1946

Nadat Breda op 29 oktober 1944 door de Poolse Militairen was bevrijd van de Duitse overheersing, werden de bewakingstroepen in het Zuiden des Land opgericht. In Breda was dat o.a. Gewest 16, Noord-Brabant-West, district Breda, onder bevel van kapitein de Wolf, gelegd aan de Baronielaan in een school achter de katholieke kerk. Wij vervulden in Breda de bewaking van gebouwen, p.a. het hoofdkwartier van Generaal Kruis, de Gammagefabriek, opslagplaats voor levensmiddelen voor het toen nog bezette Westen en patrouilles in het mastbos. 's Avonds na 22.00 uur, het tijdstip van het uitgaansverbod, moesten wij erop toezien , dat er geen burgers meer op straat waren. In de loop van januari en februari 1945 moesten wij naar Lage Zwaluwe, om aldaar dienst te doen in de dijken aan het Hollands Diep, o.a. de posten 18, gelegen nabij de spoorbrug, 21 en 22. Wij waren daar gelegd in een patronaatsgebouw van de Hervormde kerk, Ons wachtlokaal was , in de school aldaar, enige malen geteisterd door Duitse granaten.

Vanuit Lage Zwaluwe, na de capitulatie van de Duitsers, gingen wij op in 1-6RI met bestemmingsplaats de Frederik Hendrikkazerne te Vught, alwaar wij behoorlijk werden afgeknepen door o.a. onderofficieren , die hun opleiding in Frankrijk hadden gehad. We hebben daar ook twee collega's verloren uit Lage Zwaluwe. Die werden getroffen door granaten, die ontploften nadat zij bezig waren met het opruimen daarvan. In augustus 1945 werden er vrijwilligers gevraagd voor het voormalig Ned.-Indie ,

aangezien de Japanners plotseling hadden gecapituleerd. Begin september 1945 gingen wij naar Sittard, het klooster Leijenbroek en werden ingedeeld bij II-6 RI. Vanaf 25 september tot 2 oktober hadden wij inschepingverlof. Velen moesten in die week met TIEN GULDEN rondkomen, vanwege de geldsanering.

Op 14 oktober 1945, uitgeleide gedaan door vele inwoners van Sittard, vertrekken wij via Brussel en Calais naar Engeland, om daar circa 14 dagen te verblijven in het Parkcamp East Hamstead te Wokingham. Het was daar zeer mistig en koud. Op 27 oktober 1945 eindelijk naar Southampton voor inscheping op de Nieuw –Amsterdam. Op 28 oktober werd zee gekozen met aan boord ongeveer 5000 militairen, o.a. van de bataljons de Jagers, 8 R.I. en 11 RI. een aantal matrozen en N.I.C.A. personeel. Op 3 november, na een zware storm in de Golf van Biskaje, arriveerden wij in Port-Said. Via het Suez-kanaal en de bittermeren, kwamen wij twaalf uur later in Suez aan, om vervolgens door de Rode Zee naar Colombo op het eiland Ceylon te varen. Maar ach, de Engelsen lieten ons daar niet toe. Dus naar Trincomali aan de andere kant van het eiland alwaar Rode Kruis personeel aan boord kwam. Op de Nieuw-Amsterdam werden talrijke festiviteiten georganiseerd, o.a. bingo, bokswedstrijden o.l.v. van Bemmels, M.P.-ers van 6 RI en er was een dansorkest van 11 R.I. Theorieles werd er ook gegeven. Onze Cie-commandant, kapitein Pieters, presteerde het zelfs om ons op het dek te laten exerceren. We hebben tweemaal alarm gehad. De eerste keer in de avond, "man over boord", maar na lang zoeken niets gevonden en niemand vermist. De tweede maal overdag. Na de lunch sprong een militair van 6R.I. over boord, maar werd achterna gezeten door een reddingsboot van het schip en kon zodoende weer uit het water worden gevist. Hij is wel teruggestuurd naar Nederland. Kwam uit Breda en heb hem na terugkeer uit de tropen weer ontmoet. De Engelse legerleiding had besloten: "geen Nederlandse troepen naar Ned- Indië". Op 16 november 1945 debarkeerde \n op het eiland Penang- gelegen aan de westkant van Malakka- de onderdelen van de Jagers en 8 R.I. Wij gingen verder naar Port Swettingham op Malakka en gingen daar van boord om vervolgens met drie tonners te worden vervoerd naar Morib-beach, een ex-legerkamp van de Jappen. Uitzicht op zee en de rimboe. Na een tropentraining, die werd verzorgd door ex-krijgsgevangenen van het KNIL, vertrokken wij uiteindelijk naar Java. In tussentijd was een collega van de 4e cie door een chinees vermoord en werd begraven op een kerkhof te Klang. Op 8 maart 1946 werden wij ingescheept op de "Sommelsdijk", alwaar de stoottroepen en 13 RI de

beste plaatsen reeds in hun bezit hadden genomen. Op 12 maart, in de avond, werden wij in Semarang aan land gezet en vervolgens naar aarddonker broederhuis aan de Bodjong getransporteerd.

J.W.L. Hofman –II-6 RI

De Gennepse brug

Omdat we familie en kennissen in Nijmegen Mook en over de Maas in Beugen en Rijkevoort hebben wonen, rijden we zo nu en dan over de Gennepse brug, tegenwoordig de verkeersbrug, want vroeger lag er alleen een spoorbrug in verband met de spoorlijn Gennep-Boxtel.

Voor de tweede wereldoorlog ging het overige verkeer nog via een Oefelt-Gennep over de Maas. Een oom van mijn vrouw uit Beugen is daar nog ooit veerman geweest.

Dit verhaal gaat over de oude spoorbrug, die afgebroken is nadat er een nieuwe verkeersbrug op de zeer brede pijlers naast was gelegd. Men kan nog steeds goed zien waar de oude spoorbrug op de pijlers rustte. Deze spoorbrug was niet meer nodig nadat de verbinding Gennep-Boxtel was opgeheven.

Omdat alle bewoners van Gennep en omgeving in de winter 1944/1945 via Duitsland naar Noord-Nederland waren geëvacueerd hebben wij als B.S.-rs (Binnenlandse strijdkrachten) de brug nog bewaakt zodat onbevoegden niet naar de verlaten dorpen en Gennep konden.

In "Rond de Grenssteen"nr.46 komt de brug ook nog ter sprake in mijn bijdrage "Kameraadschap"

Onwillekeurig moet ik na al die herinneringen van Market Garden terugdenken aan de nacht van 10 mei 1940, de inval van de Duitsers! Alle bruggen in Noord Limburg werden tijdig opgeblazen, behalve die van ...Gennep! En juist daar stond een Duitse pantser trein klaar om op stomen naar Kruispunt Beugen-Haps-Mill tot aan halte Zeeland en er achter reed een trein met een bataljon Duitse militairen. De Peel-Raamstelling was onverwacht flink verzwakt al zag men toch nog een mogelijkheid om de pantser trein te laten ontsporen.

Waarom ging de spoorbrug niet tijdig "de lucht in?" Uit de boeken deel 2

en deel 3 van Dhr.L. de Jong ontleen ik beknopt het volgende” “ De spoorbrug te Gennep was voor de Duitsers van belang omdat zij via die brug met twee treinen door de Peel-Raamstelling wilden heen breken : een pantser trein, gevolgd door een goederentrein met een bataljon aan troepen. Zulks vergde de tijdige verovering van drie punten: de kleine spoorbrug over de Niers, het station Gennep en de grote spoorbrug over de Maas. De bewakers van de spoorbrug over de Niers werden door een Abwehr-groep van ca. twintig man overrompeld – de twee Duitse treinen stoomden op en bereikten het station Gennep dat door een marechaussee en vier soldaten bewaakt werd. Die soldaten boden, schijnt het, geen verzet de marechaussee belde de wachtpost bij het Oostelijk uiteinde van de spoorbrug op, riep” Gennep overvallen, laat de brug springen” en snelde weg. Het was half vier.

Juist op dat moment werd de wachtpost bij het oostelijk uiteinde van de brug overvallen. De groep welke die overval pleegde telde tien man, waaronder drie “foute Nederlanders” en een Duitser uit het grensgebied die met een vrouw uit Gennep was getrouwd en goed Nederlands sprak. De vier droegen het uniform van de Nederlandse marechaussee (in strijd met het....oorlogsrecht!) Van de telefoon aan de oostzijde van de brug maakte de Duitse “”marechaussee” gebruik om , zich uitgevend voor de brigade commandant der marechaussee te Gennep, naar de westelijke oever bericht door te geven, dat twee “marechaussees” vier “gevangen Duitse soldaten” over de brug zouden brengen. Met z’n zessen liepen ze de brug over. De wacht midden op de brug liet hen passeren , men wenste elkaar vriendelijk goedemorgen(!). Op de westelijke oever gekomen werden de vier gefouilleerd, hoewel er een berg wapens voor de dag kwam werd niet ontdekt dat zij elk nog een machinepistool en een broodzak met handgranaten bij zich hielden. Drie “marechaussees” liepen over de brug terug. Daar openden zij het zware hek dat de spoorbaan afsloot. Intussen naderden de Duitse treinen.

De wacht midden op de spoorbrug (die vlak bij de lont stond,) zag eerst de pantser trein opstomen, daarna hoe het afsluithek geopend werd, belde twee keer de detachementcommandant der politietroepen aan e westelijke oever op om te vragen wat hij doen moest en kreeg van deze twee keer ten antwoord:”Niet laten springen. Afwachten” (Op hetzelfde moment vlogen Duitse jagers met veel herrie laag voer) . Toen de trein midden op de brug was, kon de wacht de lont niet meer bereiken. Ongeveer op hetzelfde moment werd het detachement op de westelijke oever door de “vier gevangen” overvallen die er eerst in geslaagd waren, de manschappen

die hen ter insluiting wegvoerden, buiten gevecht te stellen. Pantsertrien en goederentrein reden door.....”

Persoonlijk vraag ik mij af had de wachtpost midden op de brug , het commando gekregen: brug laten springen” zichzelf nog in veiligheid kunnen brengen. En was dan ook de pantertrein de lucht in gegaan? Je zult op dat moment maar betrokken zijn bij het bewaken van zo’n brug en overvallen worden door een overmacht e vijand die dan ook nog van alle mogelijke listen gebruik maakt om zijn doel te bereiken.

Door : Jan Wijers uit Breda.

Deel 3 van het verhaal van mijn vader zoals te lezen is op de website.

Ik heb het daarnet al over Kees van Rodijnen uit Lage Zwaluwe gehad, andere jongens uit de secties waren : Lou Janssen, korporaal uit Oud Gastel, was atleet en had zijn spikes mee naar Indië genomen, Janus van de Made uit Made was o.a. schapsherder, Cor Lucas uit Lage Zwaluwe, Gerrit van Gils(carrierchauffeur), Cor Dudock (carrierchauffeur) Jan van Bussel(carrierchauffeur) uit Gemert, Anton (Toontje) Schets uit Valkenswaard, Jan van Blerick,(radioman) Sjoerd Jorrisma, dat was een Fries die in Noord Brabant ondergedoken heeft gezeten en via de O.D. O.V.W.er is geworden,Kees (Keske)van Veke uit Wagenberg. Jan van Blerick kende ik al uit Vught, die kon ik goed. Met exerceren liep ik altijd achter hem. Je stond altijd in een vaste opstelling naar grootte. Dan was het:"OPSTELLEN" en dan kwamen we de trappen af, want wij sliepen op de derde verdieping van de kazerne, opstellen, daar staat Jan en achter Jan stond ik dan. Al die tijd dat je in Vught zat, had je een vaste plek waar je liep. En ik liep achter Jan. Ik heb zijn achterkant zodoende goed leren kennen.

Cor Lucas kende ik ook al een beetje vanuit Vught. Op Malakka zijn we elkaar weer tegenkomen en vrienden voor het leven geworden. Cor is in 2000 overleden. De laatste periode van zijn leven is hij dementerend geweest en heeft terug in de tijd van Nederlands-Indië geleefd. Nadat de situatie in en rond Semarang onder controle was, werden er buiten Semarang posten opgezet en werden van daaruit de patrouilles gelopen..

Een buitenpost werd meestal door de hele compagnie bezet, maar werd onderverdeeld in vier pelotons. Die pelotons liepen om toerbeurt of dienstrooster dan patrouille.

Ik was ingedeeld bij de ondersteuningscompagnie zware mortieren. Deze werd ter ondersteuning ingedeeld op de buitenposten en bestond uit een sectie van twaalf man met twee zware 3 inch mortieren. (later werden dat mortieren van 8 genoemd, 8 centimeter doorsnee van granaat).

Lou Janssen was onze stukcommandant.(dus de baas over het mortierstuk) Lou was korporaal. Kees van Rodijnen was soldaat eerste klas die was de eerste man over het stuk. Die moest richten, het doel uitzetten en het kompas lezen. En ik was tweede man. Ik moest de granaten in de loop gooien en samen met Kees respectievelijk onze linker en rechervoet op de grondplaat zetten tijdens het afvuren ter voorkoming van voetblessures. Na een aantal keer afvuren zat de grondplaat wel goed vast in de grond, maar de eerste paar schoten veerde die wel omhoog. Als je dan je voet er onder zou krijgen, kon je dus je voet kwijtraken De derde man, Anton Schets, moest mij de granaten aangeven. De vierde man lag de granaten voor de derde man klaar. Hij haalde de granaten uit de kokers. De vijfde man was eventueel de chauffeur ,(Gerrit van Gils)en de 6^e man eventueel de radioman Sectiecommandanten van andere twee secties waren sergt. Wijers uit Breda en Serg.van Gelder uit Breda, Pruisen uit Geertruidenberg was pelotonssergeant.

Een buitenpost was meestal aan de buitenrand van een dorp in een of ander leegstaand gebouwtje. Die leegstaande gebouwtjes werden met de toestemming van het dorpshef "Loerah" in gebruik genomen. Maar het gebeurde ook wel dat een buitenpost werd opgebouwd met tenten. Eer zo'n tentenpost was opgezet, gingen er wel wat dagen overheen. Het waren grote tenten waar je wel met zes tot acht man in woonde en sliep. Je kon er gewoon in staan.

De tenten waren wel snel opgezet, maar er moesten ook paadjes worden aangelegd, latrines worden opgezet, geultjes gegraven., de keuken opgezet, de stellingen voor de mortierstukken en brens moesten worden opgesteld. Er moesten verbindingen worden gemaakt. De eerste dagen hielden we contact via de radio, maar na een paar dagen kwamen "de Lijntrekkers", de

jongens van onze eigen verbindingdienst van 2-6RI telefoonlijnen aanleggen.

Na een bepaalde tijd werd je weer afgelost en ging je terug naar de kazerne in Semarang en kwam er een andere groep in het tentenkamp. Op deze buitenposten moesten we dus echt patrouille lopen om de zaak onder controle te houden. Hier kwamen we meer in aanraking met de vijand dan in Semarang zelf.

Als ondersteuningscompagnie hadden wij de taak om de jongens tijdens de patrouille te beschermen. Sergeant Lobbezoo kreeg van de patrouillecommandant voor zo'n patrouille ook de route door die op die dag werd gelopen en kon op de kaart zo ongeveer de posities bijhouden. Op de kaart stond er na ongeveer honderd meter dan een punt waarop wij dan alvast het stuk konden richten. De patrouille liep door naar punt A en gaf aan ons door:" Punt A bereikt" en gingen door naar punt B, waarop het tweede stuk gericht stond. Wanneer de patrouille punt B had bereikt, werd het stuk van punt A over gericht op punt C, waar de patrouille heen ging. Als de patrouille dan nog verder ging, moest het hele stuk worden verplaatst en opnieuw gericht worden met het kompas, zodat de reikwijdte van het stuk veranderde en een ander gedeelte van gebied bereikt kon worden. Kleine correcties werden aangepast door te draaien aan de wielletjes van het stuk. Als de patrouille ongeveer het einddoel had bereikt, lieten we één stuk nog staan, maar werd het andere als vast ingepakt.

De patrouillegroep had hun eigen radioman met zender en gaven regelmatig hun positie door. Onze radioman, van de mortieren, ging ook mee op patrouille en moest indien nodig de posities voor mortiervuur doorgeven aan de radioman bij het stuk , meestal was dat onze stukcommandant(Lou Janssen), maar iedereen bij het stuk kon de radio bedienen. Ook werden voortdurend de radioafstellingen bij gesteld. Wij richtten ondertussen onze mortieren op de positie waar zij zich bevonden die de patrouillecommandant door gaf. Mocht er onverhoopt een treffen met de vijand komen, waren wij paraat om de door de patrouille nader aangevraagde positie te beschieten. Wanneer de patrouillecommandant een groep *peloppers* of vrijheidsstrijders ontdekte, gaf hij aan de "mortier radioman" door:" Daar en daar zit een groepje van die lui, dus op dat punt daar wil ik mortiervuur hebben". De radioman gaf dan vanaf de patrouille -

de positie die wij moesten beschieten door aan onze eigen radioman bij het stuk. Die positie werd aan de eerste man van het stuk doorgegeven en gaven wij één schot op de gevraagde positie. Aan de hand van dat schot werd bepaald of het op de goede plek was. De patrouillecommandant gaf dan eventuele wijzigingen door. Zoals: "100 meter meer links en drie erop!!!" Er werd niets berekend, maar geschat. Voor berekenen hadden we geen tijd.

Tijdens de beschietingen stond de radioverbinding voortdurend open en konden meteen wijzigingen door worden gegeven. Wij veranderen de positie van het mortiervuur, door de loop hoger of lager, links of rechts te draaien door middel van draaiwieltjes aan het stuk. De patrouillecommandant bepaalde hoeveel granaten er geschoten moesten worden.

Het gebeurde wel dat we vijftien schoten snelvuur moesten afschieten. Dan moesten we achterelkaar door de granaten in de loop gooien, maar ook gelijktijdig de positie aanpassen. Dan zat er een grote groep van die lui in een groter gebied en was het hard nodig om zoveel granaten te schieten. Het afstellen van het geschut moest je leren aanvoelen. Als de radioman doorgaf: "een stukje terug, nog een stukje terug" wist je precies hoeveel je aan de wieltjes moest draaien om die positie te krijgen. Als wij de positie van de loop één centimeter veranderden, was dat op afstand wel 100 meter.

Wanneer er een treffen met de vijand kwam en wij onze mortieren afvuurden, was het niet zo dat van de andere kant de granaten bij ons om de oren vlogen. Die *peloppers* moesten zich natuurlijk snel kunnen verplaatsen, dus die sjouwden niet met zware stukken, maar gebruikten zware mitrailleurs met het doel zoveel mogelijk van onze jongens af te kunnen schieten en dan weer vlug verdwijnen. Die mitrailleurs reikten niet zo ver dat ze ons konden raken. We konden het wel goed horen als het daar bij de jongens spaak liep, dan hoorde je het geknetter van de mitrailleurs. De jongens daar op patrouille kregen de zwaarste klappen, daarom moesten wij mee ter ondersteuning. Het risico om ook bestookt te worden met mortieren was groter naar mate we verder uit ons gebied en dus dichterbij hun gebied kwamen, want zij hadden net zo goed zwaar geschut in hun stellingen.

We hadden tijdens een grote of een riskante patrouille altijd twee bemande

stukken opgesteld staan, voor het geval dat de jongens halverwege de

patrouille in de knoei kwamen en we met het ene stuk die positie niet konden bereiken. Kijk, wij hadden ook onze spionnen en we wisten ook wel waar de probleemgebieden waren en waar we grote groepen *peloppers*, soms wel 200 man, konden tegen komen. Die verplaatsten zich ook over hun eigen routes natuurlijk. Dus als er in zo'n gebied gepatrouilleerd ging worden, namen we altijd twee stukken mee. Als we patrouilleerden, liepen we nooit hetzelfde rondje, altijd andersom. De ene keer hier langs en dan daar langs, steeds anders, ook steeds op andere tijden. Nooit twee keer hetzelfde rondje. Ja, in een tijd van vier weken kwam je wel eens in hetzelfde gebied, maar nooit twee keer achter elkaar. Meestal gingen we om acht uur 's morgens al op patrouille en was je 's middags om een uur of twee weer terug op de post, maar we gingen ook wel in de middag pas weg en kwam je 's avonds tegen zessen thuis.

Op de kleine buitenpostjes hadden we geen carriers. Op de grotere posten en in Salatiga wel. Die carriers waren er speciaal op gebouwd om de mortieren te vervoeren. Stellingen en banden om ze vast te sjoeren. Wij hadden brencarriers, maar er waren ook mortiercarriers, die waren zwaarder en daar kon je de mortieren zo vanuit de carrier schieten, wel even stoppen en richten hoor, maar omdat die speciaal voor 4 inch mortieren waren, hebben wij die niet gehad. De carriers konden haast overal komen, maar als ze echt niet verder konden dan moesten we inderdaad de mortierstukken dragen, dan was je helemaal afgepeigerd als je eenmaal op je positie was.

Zo'n geschutsstuk was loodzwaar om te dragen. Ik droeg altijd de loop. Zo'n loop alleen al woog wel 23 kilo en dat was nog het makkelijkste dragen, want dat was een rechte lange pijp. Je had er draagbanden bij en die kon je dan om je nek of je schouders hangen en droeg je de loop dwars voor je buik en kon je een beetje met je armen erop leunen, maar je moest natuurlijk ook nog je geweer bij je dragen. Kees van Rodijnen was een grote vent, die moest altijd de voetplaat dragen als we moesten lopen. Dat was ook zo'n zwaar kreng. Daar zaten weer speciale draagstukken bij, zodat je die ijzeren plaat niet tegen je lijf aan kreeg. Een soort kussen als het ware. Een andere jongen moest weer de poten van het stuk dragen. We waren altijd met zijn vieren en als de radioman erbij was moest die ook

helpen dragen. De granaten werden door de jongens van de patrouille meegedragen in een rugzak. Meestal elke man één of twee granaten die bij de opstelling werden afgegeven. Ook gebeurde het wel eens dat er een extra groep jongens mee ging om de granaten te dragen.

Ook moesten we zelf de granaten inspecteren. De granaten waren zo gemaakt dat wanneer je ze afschoot ze pas op scherp gingen. Zoals ze lagen opgeslagen kon er niets mee gebeuren, nou ja, geen gekke dingen dan.

Er zat bovenop ook nog een veiligheidsdop voor het transport. Het waren pakketten van drie granaten. Als je op de plaats van bestemming kwam waar je moest gaan schieten, werden de kokers leeg gemaakt en de granaten klaar gelegd en dan waren de doppen eraf. Wanneer de granaten in de loop werden gegooid, viel die op een vaste slagpen, dan ontbrandde het kruit door de slagpen en door dat kruit werd de granaat afgeschoten. Hoe meer kruit werd gebruikt, hoe verder de granaat kwam. Dat kruit werd in zakjes als vast maat gebruikt. Twee zakjes kruit voor een korte afstand en vier zakjes kruit voor een langere afstand. Standaard zaten er vier zakjes kruit aan een granaat, moest je dichterbij, dan haalde je er dus twee zakjes af. (het was makkelijker om er snel zakjes af te halen, dan er zakjes bij te doen tijdens beschietingen) Die zakjes kruit zaten bij de "vinnen" aan de achterkant van de granaten en werden vastgehouden door een spanveer. Maximaal mocht je vier zakjes kruit gebruiken daarmee bereikten we dan ongeveer 2800 meter, maar in uiterste nood gebruikten we er ook wel eens zes zakjes. Alleen in uiterste nood hoor, want daar waren de stukken eigenlijk niet op berekend.

Als de patrouille in een noodsituatie raakte en we reikten met vier zakjes kruit niet ver genoeg, haalden we van de andere granaten snel twee zakjes af en deden die bij de vier zakjes. Pas als de granaat afgeschoten werd, ging de veiligheid pas open en pas als de bovenkant of dop van de granaat iets raakte, werd de ontsteking ingedrukt en ging de granaat pas af. Dat kon ook wel eens een boomtak zijn of zo die geraakt werd.

Het aantal granaten wat werd meegenomen, hing af van het gebied waar we heen moesten. Was het een probleemgebied werden er meer granaten meegenomen dan bij een "rustige" patrouille, maar we hadden altijd meer als genoeg bij ons. Die granaten waren per drie verpakt in kokers, drie van

die pakken pasten in een blikken trommel .

Wanneer er patrouille in de buurt van de post werd gelopen, bleef het stuk op de post en konden wij de patrouille vanaf de post ondersteunen. Het stuk stond gebruiksklaar afgedekt in de stelling van de post. Want het gebeurde ook wel eens dat er een patrouille van de tegenpartij ineens vlak bij de post zat, die werden dan eerst met mitrailleurs beschoten vanuit de brenstellingen die op verschillende plaatsen rond de post waren opgesteld, konden zij ze niet de baas en dreigde het fout te gaan, dan moest de hele compagnie erop. Maar dat gebeurde niet zo veel hoor, wel dat er een paar van die *peloppers* rond de post liepen, maar dan gaven we een riedel met de mitrailleurs en dan waren ze zo weg. Ze waren net als wij natuurlijk, ze wilden ook graag weer heelhuids thuiskomen. Sluipschutters kwamen niet zo dichtbij, die bleven meer op een afstandje, want die hadden speciale geweren met die kijkers erop.

Ondanks dat we daar onze militaire plicht deden, zagen we best wel dat we in een mooi land zaten. Juist tijdens het patrouilleren, hadden wij als mortierondersteuning best wel de tijd om zo een beetje om je heen te kijken. Als wij de stukken hadden opgesteld, hoefden wij niets anders te doen dan maar wachten en opletten voor sluipschutters totdat de jongens radiocontact opnamen. Ja en dan keek je wel eens om je heen en zag je allerlei soorten vogels en dieren; apen, die waren wel gebonden aan bepaalde gebieden, papagaaien, kameleons, gekko's of tokeh's, die liepen zo langs de muren of tentwanden, klapperratten (Malakka), dat zijn net kleine eekhoorns, hagedissen en schorpioenen. Die schorpioenen moest je voor uitkijken. Het is wel een paar keer gebeurd dat iemand zijn schoen aantrok, waar een schorpioen in zat en gestoken werd. Dan moest je meteen naar het ziekenhuis. Vooral op de buitenposten kwamen veel schorpioenen voor, niet in de kazerne. Tokeh's wel, die liepen daar zo over het plafond.

's Nachts was het raar in het begin als je voor het eerst buiten wacht moest lopen, want er vlogen daar van die vuurvlindertjes of vuurvliegjes. Daar zijn een hoop fouten mee gemaakt in het begin. Ze dachten dan dat de vijand daar liep. De vlindertjes maakten een knipperend licht, dus aan- uit, aan- uit. Het was dan net of daar mensen liepen. Dat was best wel eng in het begin. Vooral ook omdat je eerst niet wist wat het was. En dan had je ook nog die bananen- en palm(klapper)bomen met van die grote bladeren

Als die in het donker bewogen en je er lang naar keek, leek 't wel dat er iemand stond. Daar moesten we in het begin echt aan wennen hoor. We moesten leren om al die dingen in het donker te herkennen. Daarbij was het 's nachts ook niet stil om je heen hoor, een hoop gekwetter en gesnetter van de dieren, krekels en kikkers en vreemde geluiden van het oerwoud. Hoewel we op Malakka wel een soort training hadden gekregen voor het patrouilleren in het donker, moesten we toch in het begin aan alles wennen.

Je had meestal met zijn tweeën wacht, maar het gebeurde ook wel eens dat ik alleen op wacht stond. 't Was niet dat het dan dun je broekpijpen uitliep, dat niet, maar je was dan wel heel erg gespannen. Het leek wel af en toe dan wel of de bomen op je af kwamen, vooral als je lang naar een punt bleef kijken, leek het wel of alles begon te bewegen. Ja, dat was altijd erg spannend. Je moest natuurlijk buiten al die rare geluiden ook letten op sluipschutters, want die zaten overal op een afstand verborgen. Het patrouilleren op zich was al gevaarlijk, maar van die sluipschutters hadden de jongens die in het gebied patrouilleerden een hoop last. Tijdens het patrouilleren vielen ook de meeste gewonden en doden. Henk van Laar, naast die jongen heb ik in Wokingham geslapen. In Indië zat hij niet meer bij mij in het onderdeel ingedeeld, maar zat bij een ander onderdeel van II-6-RI. Hij is op 9 augustus 1946 tijdens zo'n patrouille gesneuveld. Bij mij in het onderdeel van de ondersteuning zijn er kameraden gewond geraakt en een kameraad is gesneuveld op 4-1-'47., soldaat M.C..F.M.Buijs uit Nieuw-Vossemeer.

Bas Beversluis was een jongen uit Lage Zwaluwe, die kon lekker voetballen. Bas is op 5 juli 1947 overleden. Er was iets misgegaan tijdens een operatie in het ziekenhuis. Hij is dus niet gesneuveld. Gesneuvelde jongens van 2-6RI die ik meer van gezicht kende waren D.Kats uit Willemstad, gesn. 21-6-'46, Sgt.Maj. van Wely uit Doodewaard, gesn. 15-11-'46, sold. H.Kroon uit Giessendam, gesn.15-2-'47, A. Cornelius mil. Arts 1° It . gesn.19-2-'47, F.Th Swinkels korp. Uit Venray, gesn.7-6-'47.. Elk schot was geen dode, elk schot kon ook voor jou zijn

Helaas dit keer geen vervolg van het dagboek van Henny van Oosterhout. Door omstandigheden is het deze keer niet mogelijk geweest om nieuwe copie te ontvangen van Henny. Heel veel sterkte met alles Henny en Alie.

Monument van verdraagzaamheid in Haelen.

Door Jan Geraerds uit Wapenbroeders 16 november 2006

Op donderdag 16 november werd in Haelen de jaarlijkse internationale herdenkingsplechtigheid georganiseerd bij het monument van Verdraagzaamheid. Ceremoniemeester John Wagemans (lid van het Comité Herdenkingsmonument Militairen) heette de vele honderden aanwezigen van harte welkom. Onder de genodigden bevonden zich vele ambassadeurs en militairen uit de elf landen die in de tweede wereldoorlog betrokken waren bij de gevechten in dit stukje Nederland. John Wagemans had voor iedere genodigde een bijzonder woord van welkom in hun eigen taal en was op deze manier een perfect visitekaartje van zijn comite. Na dit welkomstwoord van John gaf hij het woord aan burgemeester Truijen van Heythuysen.

De burgermeester hield een indrukwekkende toespraak en die luidde als volgt:”Dames en heren, welkom bij deze bijzondere gelegenheid op een bijzondere plaats, centraal gelegen in het mooie Leudalgebied. Bij de onthulling van dit monument op 8 maart 2001 is de afspraak gemaakt dat bij toerbeurt een de Leudalgemeenten de organisatie van de jaarlijkse herdenking op zich neemt. Vandaag valt mijn als burgemeester van Heythuysen de eer te beurt u toe te spreken. Een eer die ik graag deel met het Comité Herdenkingsmonument militairen dat bij de organisatie van deze herdenking altijd een zeer belangrijke rol vervult.

Het monument vormt een symbool voor alle militairen die tijdens de oorlogsjaren 1940-1945 in het Leudalgebied het leven lieten. Het monument is daarmee terecht een Monument van Verdraagzaamheid. Maar liefst 687 mannen, afkomstig uit 11 verschillende landen, zijn hier in die strijd om de vrede gestorven. Dat zovele vertegenwoordigers van de landen, waaruit deze militairen afkomstig waren , hier vandaag aanwezig zijn, getuigt van groot respect. Uw komst en aanwezigheid stellen wij bijzonder op prijs. Het is belangrijk om jaarlijks op deze plaats bij elkaar te zijn. Samen een moment van bezinning hebben, met elkaar en voor elkaar. Ons monument van Verdraagzaamheid is een eerbetoon voor al die mannen,, die in de bloei van hun leven voor onze vrede vochten. Zij konden niet meer naar hun eigen thuis gaan. Het Monument van Verdraagzaamheid is niet alleen een terugblik op het verleden . Het monument , deze plek blijft een plaats van bewust zijn en bewustwording.

Vandaag is het de internationale dag van verdraagzaamheid en tolerantie. Een dag om samen vooruit te zien. Dagelijks vernemen wij van strijd in de wereld „Strijd om land, strijd om bezit, strijd om geloof. Overleg en rede zijn vaak ver te zoeken. Er is maar een oplossing voor onze aardse samenleving: . Respect en vertrouwen hebben voor en in elkaar. Overleg verdraagzaamheid vormen de basis voor geluk en vrede . Later we steeds elke dag van ons bestaan, blijk geven van respect, blijk

geven van verdraagzaamheid. Laten wij onze mening oprecht kenbaar maken. Wij mogen van elkaar verschillen. Dat hoort bij onze democratie. Belangrijk is om elkaar vertrouwen te geven. Als wij zo met elkaar leven, gaan verdraagzaamheid en vrede hand in hand. Ik wens U allen vrede en geluk” aldus de burgemeester.

Aansluitend aan deze toespraak werd er koraalmuziek gespeeld door het seniorenorkest. Leudal en Thornerkwartier en kom men de woorden van de burgermeester goed tot zich laten doordringen. Na deze prachtige koraalmuziek ging Monsieur De Jong, hulpbisschop van Roermond ons voor in gebed . Anniek van Maaswaal vertolkte op een prachtige en indrukwekkende wijze: There you'll be (theme song Pearl Harbour) . Tijdens deze zang kom je bij wijze van spreken een speld horen allen en menig hoofd deinde mee op de maat van het lied dat voor veel aanwezigen herinneringen losmaakte uit een ver verleden. Hierna volgden verschillende toespraken onder andere van de Britse ambassadeur, een klein gedeelte uit deze toespraak: “Verzoening vereist ook moed en opoffering: de moed om onze voormalige vijanden zonder bitterheid tegemoet te treden en de bereidheid onze woede over het verleden op te offeren, teneinde samen aan een betere toekomst te bouwen.”. Herr Schall, een Duitse oorlogsveteraan verwoordde het als volgt: “Ik ben blij en dankbaar dat wij hier zijn en iedereen met elkaar praat. Dat was niet altijd zo. Ik was net klaar met school. Toen ik drie dagen later het bevel kreeg me als rekrut te melden. Ik kwam als parachutist naar Nederland. Vandaag ben ik weer hier, maar zonder wapen..... en dat moet zo blijven. Hierna volgde het lament door piper Malcom Burrows, en ook dit was ook weer een aangrijpend moment.

De scholen Gemeenschap St.Ursula Heythuysen had in het voorgaande schooljaar in het kader van “geschiedenis” een project behandeld over de tweede wereldoorlog twee in het Leudalgebied. Roel Rijks., lid van het organisatiecomité liep toen stage op St.Ursula en hij regelde een aantal vrijwilligers om op school voorlichting te geven over het Leudalgebied tijdens de Tweede wereldoorlog. Tijdens deze voorlichting lieten de leerlingen een zodanige goede indruk achter dat ze een uitnodiging kregen om dit haar een bijdrage er leveren aan deze herdenking. Docent Andy Gereadts zette een lessencyclus op papier over verdraagzaamheid en tolerantie voor alle tweedejaars leerlingen. Deze werd door de geschiedenisdocenten gebruikt als kennisvoorbereiding. In samenwerking met een docent Nederlands hebben de leerlingen van 2b7 een gedicht samengesteld. De docenten Roel Rijks, Petera de Vree, Peter Crins, Lizette van Rijt en Andy Gerearts hebben een grote bijdrage geleverd in de voorbereiding en uitvoering van dit project en via het volgende gedicht dat in het Nederlands voorgedragen werd door Emilie Rechman en in het Engels door Samantha Jacobs liet St.Ursula een goede indruk achter bij de vele toehoorders uit binnen- en buitenland.

*Veel mensen groot en klein
Veel mensen blank en bruin
Veel mensen met verschillende geloven
Veel mensen met verschillende culturen
Veel mensen strijden en lijden
Veel mensen bang en verdrietig
Veel mensen alleen.....*

*Kijk om je heen
Kijk eens goed
Kijk eens goed naar iedereen
Zo hoort het toch niet!*

*Geef iedereen zijn leven en laat iedereen leven
Zoals ook wij kunnen leven in vrijheid
Heb respect voor ze
Zoals anderen dat ook voor ons hebben*

*Als alles zo was zou het fijn zijn
Geel gehuil maar gelach
Geen angst maar blijdschap
Geen oorlog maar vriendschap
Geen oorlog maar vriendschap
Geen ongelukkige maar gelukkige mensen*

*Zo zou het beter zijn het beste voor iedereen
Verdraagzaamheid en respect
Blijven het slechts woorden
Of doen we er iets mee?
Niet beoordelen op groep of kleur maar
Op persoonlijkheid en wat iedereen doet
Kijk elkaar in de ogen en geef elkaar een had
Dan pas kunnen we zeggen een beter Nederland.*

Na deze voordracht volgde de krans- en bloemenlegging als eerste burgemeester Tuijen, die samen met zijn echtgenote een krans legde namens de gemeente Heythuysen. Hierna werden de vele andere kransen gelegd en dit waren er te veel om op te noemen. Echter een bijzonder moment tijdens deze gebeurtenis was de krans die gezamenlijk werd gelegd door de Britse Oorlogsveteraan Mr.Griffits, de Duitse oorlogsveteraan Herr Fahle en de Nederlandse oorlogsveteraan dhr. Van de Wetering. De volgorde van deze kranslegging werd aangegeven door John Wagemans die het geheel als een voortreffelijke regisseur in de hand had. Deze kranslegging werd begeleid met koraalmuziek van het seniorenorkest. Na deze

kranslegging verzocht John Wagemans de aanwezigen op te staan waarna de “Last Post”geblazen werd door de trompettist Pierre van den Elzen met aansluitend een minuut stilte gevolgd door “Het Reveille”

De Britse consul-generaal Mr. Bernhard Gaside droeg het gedicht “Listen to the wind. Voor”, een gedicht dat in mei 1995 speciaal werd geschreven voor de bemanningen van het 576 Squadron van de Lancaster bommenwerpers die tussen oktober 1944 en mei 1945 vel vluchten maakten naar bezet gebied, maar waarvan velen niet meer terugkeerden. Reverend Tim Wright verzorgde het sluitingsgebed waarna John Wagemans nogmaals vroeg om op te staan zodat twee coupletten van het Wilhemus”gespeeld konden worden. Na ons volkslied opende burgemeester Truijen het defilé langs het monument en werd in het nabijgelegen restaurant nog even nagekaart over deze bijzondere en sfeervolle herdenking. Het comité Herdenkingsmonument Militairen, bestaande uit Har Brouns, Hugo Levels, Adrie Mast, Roel Rijks, Ria Schmielder, Huub Stollman en John Wagemans mogen met recht trots zijn op dit monument en de ze herdenking want dit een unicum in Nederland.

Vliegtocht Semarang – Soerabaja.

Op zondag 12 mei 1946 stapten Jan Martens uit Bergen en ik om tien voor twaalf in het Dakota postvliegtuig voor een vliegtocht naar Soerabaja. Je hebt pech of geluk, maar als je aan een piloot vraagt of je mee mag vliegen en hij zegt de eerste en de beste keer ja.....dan heb je geluk en dat hadden wij, want we mochten mee heen en weer naar Soerabaja! Jan Martens is zoals zoveel Sobats reeds overleden.

Het was een fantastische interessante vlucht op ongeveer 4000 a 5000 meter hoogte over hoge bergen en het mooie landschap van Noord-Java. In Soerabaja mochten we niet uit het toestel, dat had de piloot ons tevoren gezegd. Dat vonden we niet zo erg, het ging ons om de vliegtocht en het toestel keerde na korte tijd weer terug naar Semarang.

In mijn dagboek staat “ Deze keer genoot ik er nog meer van als elf jaar geleden op Schiphol, wantdat was toen maar ongeveer een half uur en nu ruim twee en een half uur en natuurlijk veel mooiere uitzicht.”

Deze passage verdient enige toelichting:

In de dertiger jaren waren er verschillende schoenfabrieken in Nijmegen

(ongeveer 10 km van Mook, mijn geboorteplaats). Een daarvan was Robinson-schoenfabriek, die in 1935 500 gratis vliegtochten verlotte voor jongelui van Nederland die de juiste slagzin maakte voor de Robinson-fabriek, maar je moest wel een etiket van de doos van de robuuste schoenen meezen. Bij meer dan 500 goede inzendingen bepaalde het lot wie mocht vliegen. Met z'n drieën (met twee schoolvrienden) hadden we de juiste oplossing gevonden en alle drie ingezonden. Mijn twee vrienden kregen beide een boek over Robinson Crusoe en ik mocht op 7 augustus naar het oude schiphol voor de vliegtocht, terwijl ik nooit verder dan Nijmegen was geweest.

Omdat ik heel vroeg in Nijmegen moest zijn bracht de schoenwinkelier de heer van Hezewijk mij per motorfiets naar het NS station in Nijmegen, waar ik mij moest melden bij mijn leider. Na twee uur met de trein een half uur met de tram en nog een half uur met de boot waren we op het oude Schiphol. Een wereldreis toen voor mij! Na een lunch en een rondleiding met uitleg mochten we eindelijk de lucht in. In elk toestel zaten zo'n twintig jongens tien aan de ene kant en tien aan de andere kant. Onze leider zat een beetje bleekjes vooraan..... Wat een belevenis als je door de raampjes naar beneden keek en al schreef ik in mijn dagboek in Semarang dat ik van die tocht meer had genoten dan elf jaar geleden op Schiphol dans spreek ik dat nu alsnog tegen. Want op dertien jarige leeftijd zo'n vliegtocht dat was in die tijd zo bijzonder , al was het maar ongeveer 40 kilometer. Bijna niemand had toen gevlogen...en we kregen dan ook een vliegbewijs stonden reclameteksten o.a. zoals: “De tijd vliegt, vlieg met Uw tijd”. De KLM zal ongetwijfeld wel aan de dure reclame van Robinson hebben mee betaald!

Door Jan Wijers uit Breda.

Ze sterven uit.....

Ze sterven uit...de veteranen,
Van de politionele acties 1 en 2.
Eens maakten zij in bloed en tranen
De waanzin van de oorlog mee.

Hun strijd was steeds brutaal en bloedig,
Ze bogen 't hoofd bij zwaar verlies
Doch altijd waren ze weer moedig
Als de klaroen "ten aanval"blies.

Ze zagen naast zich vrienden vallen
Als blaren in de een herfstorkaan.
En onuitwisbaar werd bij allen
Een wond gekerfd in hun bestaan.

Nu moeten ze geen strijd meer winnen,
Ze zitten in hun luie stoel
Maar in hun hart heel diep van binnen
Knaagt soms dat afgedankte gevoel...

Nochtans de vrede van de Natie
Werd door hun offers gecreëerd.
Dat ook de jonge generatie
Daar eens over mediteert.

Ze sterven uit De oudgedienden,
Maar 't zal geen eindpunt zijn, want zie
Bij hun gevallen oorlogsvrienden
Wacht dan de grote reünie.

Ray van Rieme

In memoriam

Zij die na de uitgave van ons laatste boekje aan ons bekend gemaakt zijn
te ontvallen :

Dhr. H.P. Meeuwse uit Roosendaal 6 maart 1925 – 18 mei 2006

Dhr. M.J. Nuijten uit Tilburg 20 juli 1926 – 20 mei 2006

Dhr. I.C. Endepoel uit Klundert 1 juni 1925 - 14 juni 2006

Dhr. J.J. Klauw uit Utrecht 16 juli 1923 - 2006

Dhr. A. van Dongen uit Made 28 december 1919 - 19 september 2006

Dhr. J.A. de Zwart uit Leidschendam. 29 mei 1926 - 8 december 2006

Dhr J. van Wanrooij uit Eindhoven 23 maart 1926 - 1 januari 2007

Dhr. A .Vellinga uit Hoensbroek , 8 december 1923 - 5 januari 2007

Dhr S.H. van Bree uit Weert 26 oktober 1926 - 27 januari 2007

Dhr A.H. Venner uit Roermond 21 november 1920 - 22 januari 2007

Het bestuur heeft getracht om tijdens de begrafenis of crematie aanwezig
te zijn of afvaardiging te sturen indien daarop prijs werd gesteld

Wij wensen alle nabestaanden veel sterkte met hun verlies en wij zullen
tijdens de eerst volgende reünie onze ontvallen sobats herdenken

55 jaar getrouwd.

Huib en Riet Lankhuizen vierden op de 9 januari 2007 hun 55-jarig huwelijksjubileum. Zij bedanken iedereen heel hartelijk voor de gelukwensen, kaarten en de prachtige bloemstukken die zij mochten ontvangen. Het was geweldig.

Uitnodiging voor reünie donderdag 10 mei 2007

De reüniecommissie nodigt u uit tot het bijwonen van reünie in de Trip van Zoudtlandkazerne, De Lareyweg 95 te Breda.

Programma:

Datum :	donderdag 10 mei a.s.
Aankomst:	tussen 10.00 en 11.00 uur
Openingswoord	11.00 uur
Dodenherdenking	12.00- 12.30 uur
Na de herdenking worden er tot 14.15uur	Snack rondgedeeld en is de verkoop
	loten voor de loterij
Rijsttafel (uitgebreid)	14.15 uur
loterij	
Einde reünie	16..30 uur
Eigen bijdrage	€ 15,00 per persoon
Bijdrage bus	€ 2,50 per .persoon

Deze bijdrage kunt u storten op Rabobank 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6 RI.
Wim Veldman, M. de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel

Vergeet niet uw naamplaatje te dragen op de reünie.

Bus Reünie

Let op indien u gebruik wil maken van de bus, moet u dit kenbaar maken voor 1 mei. Na deze datum is niet meer mogelijk om voor de bus te boeken. Dit i.v.m. reserveren van de bus.

Ook dit jaar is het weer mogelijk om met de bus naar de reünie te komen.

We vertrekken vanuit Maastricht

U moet wel even bij het secretariaat opgeven dat u met de bus mee wilt, dan weet de chauffeur hoeveel personen bij welke halte meegaan.

Opstapplaatsen en vertrektijden bus:

07.30uur	Maastricht N.S. station
08.00uur	Hoensbroek Markt
08.15uur	Sittard N.S. station
08.45uur	Roermond NS station
09.15uur	Weert NS station
09.55uur	Eindhoven De Valk restaurant
10.30uur	Trip van Zoudtlandkazerne Breda
16.30uur	Vanuit Breda

omgekeerde richting weer naar huis.

Vergeet u niet op te geven voor deze reis per bus. Buschauffeur wacht op aantal doorgegeven personen en gaat dan verder.

Zorgt u er voor dat u **een legitimatiebewijs**, rijbewijs of paspoort bij u heeft voor de toegang op de kazerne.

Vergeet uw naamplaatje niet.